

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ Nhật ngày 30/10/2022

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1053

CUỒNG VỌNG TỰ ĐẠİ, CÔNG CAO NGÃ MẠN, HAY THÍCH KHOE KHOANG

Cuồng vọng tự đạì, công cao ngã mạn, hay thích khoe khoang, đây là đạì căn đạì bệnh mà tất cả chúng sanh chúng ta gần như ai cũng có. Chúng ta không công cao ngã mạn thì lại thích khoe khoang, không thích khoe khoang thì lại cuồng vọng tự đạì. Cuồng vọng tự đạì là tự cho rằng mình tài năng, giỏi hơn tất cả mọi người, không cần nghe ai hết, chỉ cần nghe theo họ. Khi yêu ma quỷ quái dựa vào thân họ thì họ cho rằng họ nói đung, họ làm đung, thậm chí họ không tin Phật, không tin Bồ Tát. Nếu rơi vào tình huống này thì hết cứu. Mọi người thử nghĩ xem: Thế gian này người như vậy nhiều hay ít? Người bị như vậy rất nhiều! Đây là oan gia trái chủ họ đến khổng chế hoàn toàn.

Hôm trước tôi đã nói với mọi người: Nếu chúng ta tu hành, đến lúc lâm chung đầu óc tỉnh táo, tai nghe rõ ràng, thần trí định tĩnh, nghe được tiếng niệm Phật một cách rõ ràng để ra đi thì đây là đạì phước báu. Nếu chúng ta tu hành 5 năm, 10 năm, 20 năm mà mơ mơ hồ hồ ra đi thì coi như xong. Hòa Thượng Tuyên Hóa nói: **“Mơ mơ hồ hồ mà đi thì nhất định sẽ về thế giới mơ mơ hồ hồ. Minh minh bạch bạch mà ra đi thì nhất định sẽ về thế giới minh minh bạch bạch”**. Người minh minh bạch bạch, rõ ràng tường tận mà ra đi thì nhất định sẽ về thế giới minh minh bạch bạch. Chúng ta phải hiểu rõ ràng đối với việc này. Chúng ta phải tập, phải rèn luyện hàng ngày để có sự minh bạch rõ ràng. Khi ngủ thì chúng ta đã mơ mơ hồ hồ rồi, nếu lúc thức mà cũng mơ mơ hồ hồ thì khi lâm chung cũng sẽ mơ mơ hồ hồ. Vì vậy khi đã thức thì chúng ta phải hoàn toàn tỉnh táo. Nếu không được nhắc thì mỗi chúng ta đều lơ là, không xem trọng việc này. Chúng ta phải minh tường đối với tất cả mọi việc làm hàng ngày, nấu ăn thì phải ra nấu ăn, quét nhà thì phải ra quét nhà, giặt đồ thì phải ra giặt đồ. Có những người lau nhà xong thì bỏ thùng nước, giẻ lau và cây lau nhà ở đó. Việc này nhiều người mắc phải, trước đây tôi cũng bị như vậy, nhưng bây giờ thì không. Chúng ta làm việc thì phải làm một cách triệt để.

Trong cuộc sống thường ngày, nếu chúng ta rõ ràng tường tận đối với tất cả mọi sự mọi việc thì chắc chắn khi lâm chung chúng ta cũng rất rõ ràng, mọi dự báo cũng rất rõ ràng, không có chuyện khi chết mà chúng ta không được dự báo. Vì chúng ta mơ hồ cho nên chúng ta không nhận ra sự dự báo. Nếu đã nhận được dự báo thì chúng ta sẽ buông xả vạ duyên, nhất tâm niệm Phật, không phải cuồng cuồng.

Bình thường chúng ta không có sự chuẩn bị, không tiếp nhận được sự dự báo cho nên khi gặp những cảnh hiện ra, chúng ta mới biết rằng cái chết sắp đến. Thật ra thế gian có nhiều người không tu

nhưng họ rõ ràng tường tận nhận biết cái chết đã đến đâu trên cơ thể của họ, đầu tiên là chết ở bàn chân, rồi chết đến đầu gối, rồi chết tới bụng và lên tới ngực. Họ rõ ràng tường tận như vậy mà chúng ta lại không rõ ràng tường tận được bởi vì hàng ngày chúng ta mơ mơ hồ hồ đối với mọi thứ. Đừng nói rằng chúng ta hàng ngày mơ hồ thì khi niệm Phật có thể rõ ràng. Không thể có việc này! Chúng ta mơ hồ đối với mọi việc thì khi niệm Phật chúng ta cũng mơ hồ. Chúng ta tường tận đối với mọi việc thì khi chết chúng ta mới có thể tường tận.

Cho nên chúng ta cần phải xem lại: Hàng ngày chúng ta có rõ ràng tường tận đối với mọi việc không? Chúng ta có mơ mơ hồ hồ hay không? Đối với mọi việc, chúng ta phải hết sức định tĩnh thì khi niệm Phật chúng ta mới có thể định tĩnh, khi lâm chung chúng ta cũng sẽ định tĩnh. Một cái cây trước khi chết thì lá sẽ vàng, lá rụng dần, rồi cây héo dần. Đó là dự báo trước. Con người cũng như vậy, có những dự báo trước.

Có nhiều cách giúp chúng ta định tĩnh, lạy Phật nhiều cũng giúp chúng ta định tĩnh nhưng lạy Phật nhiều không phải là lạy nhanh mà phải lạy chậm. tụng Kinh cũng vậy, không được tụng nhanh mà phải đọc chậm rãi, tường tận. Vậy thì tự khắc tâm chúng ta sẽ định tĩnh, mọi việc sẽ tường tận.

Ngày xưa, khi bắt đầu học Phật, tôi trì chú Chuẩn Đề rất nhanh, ào một cái là xong hết. Không ngờ chính việc đó làm cho tâm mình bị khẩn trương, nóng vội chứ không định tĩnh lại được. Ngày xưa, tôi là người nóng vội, bộp chộp. Trong 15 năm qua, từ khi tôi mở đài với tiếng niệm Phật rất chậm, tôi đã hoàn toàn thay đổi. Tôi niệm Phật rất chậm, “Nam... Mô... A... Di... Đà... Phật...”. Giờ đây, hàng ngày tôi lạy Phật cũng rất chậm, lạy Phật 1 lạy khoảng gần 1 phút. Tôi đã từng làm video quay lúc tôi lạy Phật. Nếu hàng ngày chúng ta niệm Phật một cách khẩn trương thì tâm của chúng ta cũng ở trạng thái khẩn trương. Có người niệm Phật truy đỉnh, niệm rất nhanh. Niệm nhanh thì dễ nhưng niệm chậm không dễ. Chúng ta đã chậm được thì có thể nhanh được. Người tôi không cao, chân không dài nhưng đi bộ rất nhanh, nhiều người đi bộ cùng tôi thì phải chạy đuổi theo mới kịp. Tôi chưa có được mấy chục năm kinh nghiệm nhưng đã có mười mấy năm kinh nghiệm rồi.

Trong bài Hòa Thượng nói: **“Một người chân thật tu hành sau khi có thành tựu thì họ đối với chúng sanh nhất định khiêm nhường cung kính”**. Người không có sự khiêm nhường cung kính, cuồng vọng tự đại, cống cao ngã mạn, hay thích khoe khoang thì chúng ta biết là họ chưa có thành tựu gì cả.

Hòa Thượng nói: **“Chỉ có người chưa học Phật hoặc học Phật chưa đến thì mới cuồng vọng tự đại, cống cao ngã mạn, hay thích khoe khoang. Họ còn một tật nữa là thích phê bình người khác”**.

Thật ra trước đây tôi có đầy đủ những tật xấu này. Bây giờ tôi vẫn còn những tật xấu ấy nhưng tôi không có thời gian để làm những việc đó. Tôi dành hết thời gian để làm việc khác cho nên không có thời gian rảnh để cuồng vọng tự đại, không có thời gian rảnh để cống cao ngã mạn, không có thời gian rảnh để khoe khoang, không có thời gian rảnh để ngồi phê bình người khác. Đây là cách để chúng ta chuyển đổi

tập khí của chính mình. Thật ra không có cách nào tốt hơn cách này! Để đối trị tập xấu của chính mình, chúng ta hãy dùng hết thời gian mà mình có được, chúng ta hãy dùng hết sức khỏe mà mình có được để làm những việc lợi ích chúng sanh. Thật sự những người thừa sức khỏe, thừa năng lượng chỉ đi tạo nghiệp. Trước đây tôi cũng đã nói với mọi người: Nếu tôi không dùng hết tâm sức và toàn bộ thời gian của mình để dịch Kinh thì tôi sẽ dùng năng lượng thừa và thời gian rảnh đó để tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Trong một khoảng thời gian dài, hàng ngày tôi tỉnh dậy từ 4h sáng để gõ máy gõ đến 11h, 12h trưa. Tôi không còn thời gian thừa để làm những việc tạo nghiệp. Tôi làm việc miệt mài đến mức sức cùng lực kiệt, thân thể phát bệnh. Tôi không còn sức lực để đi tạo nghiệp.

Bây giờ tôi không thích đến chỗ đông người mà thích ra vườn trồng rau, làm những việc vặt vãnh. Đó là cách để thay đổi tập khí của chính mình. Tôi biết khi tôi đến chỗ đông người thì chắc chắn sẽ có danh vọng lợi dưỡng, cống cao ngã mạn sẽ lộ ra, ưa thích khoe khoang, ưa thích phê bình người. Tất cả những điều này “*kéo bè kéo lũ*” mà hiện ra. Tôi thấy không gì tốt hơn là chính mình phải thay đổi. Tôi nói một câu hết sức ngắn gọn là “**không cho mình có cơ hội**”. Tôi không để cho mình có cơ hội để gần danh vọng lợi dưỡng, cơ hội để cuồng vọng tự đại, cơ hội để cống cao ngã mạn.

Chúng ta đừng để cho mình có cơ hội cống cao ngã mạn, vì nếu chúng ta cống cao ngã mạn, dùng tâm cống cao ngã mạn này để niệm Phật thì sẽ giống như Hòa Thượng Trí Tịnh cũng đã nói “*miệng nào niệm Phật, miệng nào nhai thịt chúng sanh*”. Nếu chúng ta dùng tâm cống cao ngã mạn, tâm cuồng vọng tự đại, tâm ưa thích khoe khoang, tâm ưa thích phê bình để niệm Phật thì chắc chắn chúng ta không có phần ở Tây Phương Cực Lạc mà có phần ở ba đường ác, có “*phẩm vị cao*” ở ba đường ác là thượng phẩm địa ngục, thượng phẩm ngã quý, thượng phẩm súc sanh. Chỉ cần chúng ta có đầy đủ tâm cống cao ngã mạn, tâm cuồng vọng tự đại, tâm ưa thích khoe khoang, tâm ưa thích phê bình thì chắc chắn những “*thượng phẩm*” ở ba đường ác không cần nình nguyện mà vẫn có. Điều này thật sự đáng sợ!

Hòa Thượng nói: “*Người sau khi kế nhập Phật pháp thì những tập khí tâm bệnh này liền được thay đổi. Họ sẽ biết khiêm cung và kính trọng người khác, biết tán thán người khác, không còn phê bình lỗi lầm của người người. Mọi người xung quanh sẽ liền phát hiện ra người này đã thay đổi, khác hoàn toàn trước đây. Họ khiêm cung, lễ phép. Thế là đại chúng xã hội khi tiếp xúc với họ sẽ sanh khởi tâm cung kính*”.

Hòa Thượng nói: “*Các vị phải nên biết: Cung kính đối với họ là cung kính đối với Phật, chính là cung kính đối với tất cả chúng sanh, chính là cung kính với chính mình. Đạo lý này có mấy người hiểu được!*”. Phàm phu chúng ta rất khó đề khởi tâm cung kính. Chúng ta đa phần đều nhìn người rồi thấy họ không bằng mình. Chúng ta có bệnh là khi nhìn người thì nhìn lỗi lầm của người, khi nhìn lỗi lầm của người thì tâm cung kính của chúng ta không thể đề khởi được. Thấy việc họ làm thì chúng ta rất nề phục, nhưng khi thấy cái vụng về của họ, thấy cái không tốt của họ thì chúng ta không sanh khởi được tâm cung kính cho nên chúng ta rất khó, rất khó sanh khởi tâm cung kính.

Thật sự ngày xưa tôi không kính ai. Tôi may mắn gặp được pháp của Hòa Thượng, nghe được Hòa Thượng dạy, theo dõi cách Hòa Thượng làm. Khoảng 3 - 5 năm đầu mới học tập, tôi còn có tâm dò xét chứ chưa hoàn toàn cung kính Ngài. Đến lúc Hòa Thượng sắp mất, tôi vẫn ở trạng thái dò xét. Đến lúc Hòa Thượng vãng sanh thì tâm nghi ngờ của tôi không còn nữa. Cả một đời này tôi chỉ dịch đĩa Hòa Thượng, chưa dịch đĩa của ai. Hơn 30.000 giờ dịch đĩa của Hòa Thượng thế mà tôi vẫn chưa hoàn toàn có tâm cung kính đối với Ngài, vẫn còn trạng thái dò xét. Mãi đến lúc Hòa Thượng vãng sanh, Ngài đã cho chúng ta thấy một cuộc đời viên mãn thì tôi mới hết hoàn toàn tâm dò xét. Trạng thái dò xét năm đầu là 100%, năm thứ hai là 80% - 90 %, năm thứ ba là 70%, năm thứ tư là 60%, đến khi Hòa Thượng vãng sanh rồi thì sự dò xét không còn. Cho nên chúng ta đừng tưởng dễ đề khởi được tâm cung kính.

Hòa Thượng nói: ***“Bạn cung kính với người thì bạn sẽ cung kính được với tất cả chúng sanh. Khi bạn cung kính đối với tất cả chúng sanh thì chính là bạn cung kính đối với Phật”***. Khi chúng ta đã đề khởi được tâm cung kính rồi thì nhất định không cuồng vọng tự đại, không cống cao ngã mạn, không ưa thích khoe khoang, không thích chê bai người khác.

Nếu dễ chuyên đổi tập khí thì chúng ta ngày nay không phải là chúng sanh tâm thường như thế này. Hòa Thượng nói: ***“Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta dự pháp hội Phật pháp này. Chúng ta đã dự pháp hội Phật pháp rất nhiều lần nhưng chúng ta vẫn không đề khởi được tâm cung kính. Chúng ta nghi ngờ, do dự cho nên đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội rồi”***.

Hòa Thượng nói: ***“Lúc còn trẻ, tập khí tâm bệnh của tôi rất nhiều, rất nặng. Sau khi học Phật rồi tôi mới biết lỗi lầm của chính mình quá nghiêm trọng. Ngày trước, chính mình có rất nhiều lỗi lầm, ác hạnh nhưng không có người nào dám nói cho tôi nghe vì nếu họ nói với tôi thì tôi không tiếp nhận mà còn oán hận họ, tìm cách để trả thù họ. Vậy thì có ai bằng lòng rước lấy phiền phức này hay không?”***.

Không chỉ ở thời hiện tại mà ngay cả thời xưa, người ta cũng không nói với chúng ta những lỗi lầm của chúng ta vì không ai có can đảm rước lấy phiền não, rước họa vào thân. Hòa Thượng nói về chính mình là để nhắc nhở các đồng tu chúng ta. Đây gọi là phương tiện khéo léo.

Nói như vậy không có nghĩa là chúng ta sợ mà không góp ý với mọi người. Bằng tâm chân thành của mình, chúng ta phải chỉ thẳng ra những sai lầm của họ để giúp họ thay đổi. Hôm trước có một người tạc tượng của họ, tạc tượng của chồng, tạc tượng của con họ, tạc những bức tượng sừng sững để mong lưu danh thiên cổ. Tôi vì lòng chân thành mà góp ý thẳng thắn với họ, vì từ bi yêu thương mà góp ý cho họ. Họ vừa có một chút tài sản nhỏ mà đã muốn khẳng định mình, muốn lưu danh thiên cổ. Đây là cuồng vọng đến đáng thương. Ở thế gian này, bao nhiêu người muốn lưu danh thiên cổ nhưng có lưu danh thiên cổ được không?

Chúng ta có lỗi lầm, có sai phạm nhưng họ không nói với chúng ta. Nhưng ở sau lưng chúng ta, họ sẽ chê trách người sinh thành ra chúng ta, chê trách người đã giáo dưỡng dạy bảo chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Họ chê cười Cha Mẹ của bạn, trách mắng Lão sư của bạn đã dạy bạn không tốt. Cha Mẹ của bạn, Thầy giáo của bạn đều bị người ta mắng. Bạn thử nghĩ xem tội này của bạn có nhỏ hay không?”**. Cha Mẹ của chúng ta cũng bị mắng, Thầy Cô của chúng ta cũng bị mắng. Nếu chúng ta học Phật thì họ mắng cả Phật, nếu chúng ta học đạo Thánh Hiền thì họ mắng cả Thánh Hiền.

Hòa Thượng nói: **“Ngày xưa, người chỉ ra lỗi lầm của bạn là Cha Mẹ của bạn, những người Thầy của bạn. Họ có nghĩa vụ, có bổn phận, có trách nhiệm khi nhìn thấy lỗi lầm của bạn thì cực lực đưa ra khuyến cáo, đưa ra sự răn dạy. Người khác không có nghĩa vụ này. Nhưng vào thời đại hiện đại này, Cha Mẹ và Thầy giáo cũng sẽ không nói ra lỗi lầm của bạn. Nếu chúng ta có lỗi lầm mà không được nhắc nhở thì phải làm sao? Chúng ta chỉ nhờ vào sự giác ngộ của chính mình thì làm sao mà giác ngộ được? Chính mình không có cách gì để giác ngộ được, chỉ nhờ vào đọc Kinh, nghe Kinh. Thật ra đọc Kinh, nghe Kinh cũng không thể hiểu. Nghe rất nhiều, thông hiểu rất nhiều mà không làm thì chỉ là nhà Phật học. Nghe hiểu mà thật làm mới là người học Phật. Người học Phật mới có lợi ích. Người Phật học chắc chắn công cao ngã mạn, cuồng vọng tự đại, khoe khoang. Chỗ này cần có duyên phận được nghe Pháp. Cả đời của tôi may mắn suốt bao nhiêu năm không rời pháp tòa. Không phải chỉ là tôi nói cho người khác nghe mà còn là nói cho chính mình nghe”**. Thật ra có rất nhiều người nghe nhưng nghe chỉ để hiểu Phật lý, nói thì rất hay mà không làm, vậy thì phiền não vẫn phiền não, khổ đau vẫn khổ đau.

Phần nhiều chúng ta phải nhờ vào phước đức nhân duyên đời trước của mình. Bản thân tôi, lúc nhỏ tôi lớn lên giống như một cái cây hoang dại, tự trưởng thành. Cha Mẹ tôi đầu tắt mặt tối, không có thời gian dạy bảo tôi nhiều. Có lẽ tôi cũng nhờ phước đức nhân duyên của đời trước mà tiếp nhận được giáo huấn của Hòa Thượng. Khi vừa tiếp nhận thì tôi cảm nhận được một mảng tâm chân thành của Ngài mà bị thu hút.

Hòa Thượng đã chỉ cho chúng ta cách tu học để thành tựu chính mình. Suốt 30 năm sống tại nhà của cư sĩ là bà Hàn Quán Trưởng, không ngày nào Ngài rời pháp tòa. Đây chính là ngày ngày được học Phật pháp, ngày ngày được huân tập. Khi tập khí của chúng ta vừa sinh khởi thì được ngăn chặn ngay. Hòa Thượng nói: **“Không gì tốt hơn duyên phận!”**. Để có thể được duyên phận ngày ngày cùng nhau học tập, nghe Kinh, nghe pháp, đây là biết bao duyên phận kết thành, không dễ mà có được, là khó ở trong khó!

Hôm trước có một Thầy nói với tôi: **“Không thể tưởng tượng nổi Thầy là một cư sĩ, vậy mà Thầy có một lớp học đông người và ổn định như vậy!”**. Thật ra việc này không hề đơn giản! Phải nhờ rất nhiều nhân duyên mới kết thành. Nếu tôi không trải qua 30 ngàn giờ miên mật để dịch đĩa Hòa Thượng thì làm sao có thể triển khai được 1200 đề tài này!

Hòa Thượng nói: **“Có nhiều người đến nói với tôi rằng mỗi lần nghe tôi giảng, họ cảm thấy gần như bị mắng. Các vị đừng hiểu lầm! Không phải là tôi ngày ngày đi nói tội của các vị đâu! Đó chẳng qua là mỗi chúng sanh đều có tâm bệnh nên nghe mà tưởng chừng như bị mắng”**.

Mỗi chúng ta đều có tâm bệnh như nhau, chẳng qua là người thì nặng cái này, người thì nặng cái kia. Ví dụ có người thì thích tiền, có người thì thích ăn, có người thì thích ngủ. Nếu chúng ta nghe mà cảm thấy như bị mắng, chúng ta ngày ngày nhìn thấy sai phạm của mình thì đó là chúng ta có giác ngộ. Chúng ta nhận ra bệnh của mình thì mới có thể sửa được. Nếu chúng ta nghe mà cảm thấy tro tro thì thượng phẩm địa ngục có phần, thượng phẩm ngạ quỷ có phần. Thậm chí có người đang nghe giảng pháp mà còn ngủ gật, bàng quang vô sự. Nếu chúng ta nghe giảng một cách bàng quang, nghe như “*nước đổ lá khoai*” thì nguy hiểm.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật có được khế ngộ Phật pháp thì không cống cao ngã mạn, không cuồng vọng tự đại, không thích khoe khoang, không chê bai người khác”**.

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô! Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Nam Mô A Di Đà Phật